

ת"פ 1715/06 - מדינת ישראל נגד ח מ פ

בתי המשפט

ת"פ 1715-06-13
מרץ 26 2014

בית משפט השלום קריית גת

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נ ג ד

הנאשם

ח מ פ

nocchim:

ב"כ המאשימה עו"ד - אבי פרנקו

הנאשם - בעצמו ובאי כוחו עו"ד - סיבוני

ק. מבחןגב' קורן

[פרוטוקול הושמטה]

החלטה

יתקיים טיעונים לעונש.

ניתנה והודעה היום כ"ד אדר ב תשע"ד, 26/03/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

[פרוטוקול הושמטה]

ההחלטה

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

הנאשם הודה בך ששרב ציפורן למחלונת וכי מדובר בחבלה של ממש, בית משפט ניסה מדוע שהבירה ציפורן מהוות חבלה של ממש, ולדברי הסניגורית הייתה מודעת לך, אך הויל זה היה הסדר כולל, סוכם שמדובר בחבלה מינoria בלבד.

התובע עומד עלך שהוא חבלה של ממש וambilקש לאמת זאת בצילום, אך מתברר שבידו צילום המעיד לא רק על שבירת צילום, אלא על עקרת ציפורן מהאצבע ואם כן, לא היה מקום לצין אחרית בכתב האישום, וזאת שלא ניתן בשלב זה להוסיף ראיות שייעדו שמדובר בחבלה מעבר לשבירת ציפורן גרידא.

ניתנה והודעה היום כ"ד אדר ב תשע"ד, 26/03/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

[פרוטוקול השומט]

גזר דין

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון שככל תיקון מהותי בכתב האישום, בך שב - 17.5.13 , בעת שם ק, אשתו, ניסתה להרגיע אותו, איים עליו באומרו "אני אחזור את עצמי, ואת תה"י אחראית על זה ותישאי בתוצאות ואני עוד אראה לך מה זה, אל תדאגי" ובהמשך תקף אותה בך שתפס בידה בחזקה ולאחר מכן תפס בהזה, לחץ ומשך אותה לכיוון בית הוריה ואיים עליו באומרו "אני אוהב אותך, הילדה הזאת תגדל בלי אבא, אני אפגע בעצמי ואת תה"י אחראית על זה" וכן בך שב- 22.5.13, איים עליו באומרו "שרמותה , זונה, את כמוAMA שלך, אני אעשה שהוא לעצמי, אם תفردני ממנה אני אעשה שהוא לעצמי וגם לך". לאחר מכן תקף אותה בך שבעת בך רגלה וגרם לה חבלה של ממש שהתרטטה בשבירת ציפורן, עבירות של איוםים , תקיפה בת זוג ותקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג.

במסגרת הסדר טיעון, הטיעונים לעונש נדחו לקבלת תסקير. כמו כן, מוטב זה הקל בתנאים ואפשר לו לצאת לעבודה תחת פיקוח של הערבה אף נתבקש תסקיר בגין.

אולם, למרות שהיא כוונה לשלבו במסגרת פיקוח מעוצר בקבוצה טיפולית, טען שלא מעוניין בכלל קשר עם גורמי טיפול והוא לא סבור כי יכול להיתרם מקשר טיפולו כלשהו ולכן לא מתכוון להגיע למפגשים או לשתף איתם פעולה. כפי הנראה דוחה במסגרת מ"ת עלך ולא למוטב זה, למרות החלטת מوطב זה.

מדובר בבחור צעיר, ליד 1994, לו ולמחלונת ילדה בת שנה. נסיבות חייו קשות ועקב צנעת הפרט לא תפורטנה.

לחובתו רישום פלילי מבית משפט לנוער מ- 21.2.10 בעבירה של חבלה כשהוא מחוץ, בגין עבירות אלה נדון ל噜ן סמלי, התחייב בסכום נמוך ולצו מבחן למשך שנה.

מדובר אם כן למי שambilקן את מהותו של פיקוח ותפקידו של שירות המבחן.

שמעתי מפי הסניגורית כי בית משפט שחרר אותו בתנאי מעצר בבית אביו שנים ארוכות נתק כל קשר עמו , אולם אשת האב התנגדה בשלב מסיום והשניים ביקשו לבטל הערבויות.

מהתסיקיר עליה>Showed all תוקפנות פיזית כלפי חברתו, הוא מתאר תלות רגשית בה ובבת. הוא טוען שהוא זאת שהיתה אלימה כלפיו. אין ספק, כי הוא התקשה להתרכז ממנה ומהבת והיום בבית המשפט אף הודה כי היא חזרה אליו, הם בקשר, וכל בקשתו לאפשר לו לצאת לעבוד ולפרנס אותה ואת הבת.

אמו שנלוות אליו לבית המשפט התרבה כל העת, למרות הערות בית המשפט כי אין בכך חולפת לנאש ושהוא לא ילך, וניכר כי היא הייתה השפעה לא בונה בלשון המעתה.

אין ספק, שמדוברبني שקיים נזקקות טיפולית גבוהה מאוד, דווקא בשל נסיבות חייו ומערכות היחסים המורכבות עם הנשים במשפחה. הוא בחור צער שככל הניסיונות של הסניגורית, קצינת המבחן וቤת המשפט להבהיר לו זאת, עלו בתוהו, והוא מתעקש שאין מקום שישתף פעולה בהליך טיפולו כלשהו.

הסניגורית טענה, ובצדק, שכפי הנראה הוא עדין לא בשל לקחת אחריות מלאה ולהשתלב בהליך טיפול יש בו להוות שיקום. אולם, המשמעות של היחס שהוא מגלה שכום רמת הסיכון גבוהה להישנות עבירות אלימות בעtid, על אחת כמה וכמה לאחר ששמעתי שהקשר עם המתלוונת חדש וכיום יש תינוקת במשפחה.

באשר למתחם העוני הראי:

התובע הגיש ת.פ. 12-03-45826, מדינת ישראל נ' פ ר, וערעור שהוגש על גזר הדין ונדחה, אלא שבאותו עניין מדובר בני ששב לבתו בגילופין ועל רקע חשו כי אשתו בוגדת בו, סטר בפניה, היא סטרה לו בחזרה, ובשלב זהה בעט בה, גם בעת שהיא שרוועה על הרצפה, לאחר מכן נטל סכין וחתר אותה בכף ידה השמאלית ובמרפק ידה. היא נמלטה מפנוי, אך רדף אחריה ונגח עם ראשו בפניה, משך משערה, השילכה למיטה, הצמיד סכין לצווארה, תוך שמאים להרוג אותה ואת עצמו. כתוצאה נגרמו לה חבלות של ממש בידיהם, ברגליים ובכל הגוף כולל דימום. בהמשך בוחנת המשטרת איהם כי יחתוך לשוטר את הראש וכי לא יהיה בחיים וכי יגיע לבתו ויכניס לו סכין בכליות.

לא ניתן להשווות אותו מקרה למקורה שבפני.

הניסיון של התובע להציג שבירת ציפורן כחבלה של ממש, אינה ניסיון משכנע ואם מדובר בעקבית ציפורן כפי שטען, לא היה מקום להסתפק בשבירת ציפורן, והדברים ברורים.

כמו כן, טוענת הסניגורית שהאים עצמו אינם המופנה כלפי המתלוונת, אלא בעיקר כלפי עצמו, הוא איים להתאבז ואז לא תהיה לבת המשותפת אבא, אך מצאתי כי בין מילות האים ישנן איזומים גם כלפי המתלוונת, אף שכאן הדגש היה על פגיעה עצמית.

מדובר אם כן באיזומים ובתקיפה ברף התחתון ובמי שאינו לחובתו הרשות, אך לא ניתן להתעלם מן הרישום הפלילי

עמוד 3

שהוא חבלה באמצעות סיכון ולא ניתן להtauלם מהמסוכנות הגבוהה הנש��פת ממנו לפני המתלוונת בעtid.

על פי תיקון 113 לחוק העונשין התשל"ז- 1977 שעניינו הבניית שיקול הדעת השיפוטי בעת גזרת הדין, יש לקבוע מתחם עוני ראי לעבירה בנסיבות הספציפיות.

אם מדובר בעבירות בעלות חומרה יתרה, במ"ש יחמיר אף ורק בנסיבות מיוחדות ווצאות דופן, מעבר למתחם הראי, שתפורטנה בגזר הדין, ואם יש מקום להקל מהמתחם ניתן לעשות זאת משיקולי שיקום בלבד.

לモתר לצין, שלא קיימים במקרה זה שיקולי שיקום, אלא אדרבא, קיימת מסוכנות.

בערעור פלילי 13/1323 רך חסן וניסים אלגרביה נ' מדינת ישראל מיום 13.5.13, בית משפט עליון (כב' השופטת ארבל), ציין כי מתחם העונש ההולם הוא אמת מידה נורמטיבית המשקלה את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מהעבירה, מדיניות העונשה הנהוגה ביחס לעבירה זו ונסיבות ביצועה, לרבות מידת אשמו של הנאשם. בשלב זה לא מתחשבים בנסיבות האישיות שאין קשורות בביצוע העבירה, כגון, נסיבות חיים, הפגיעה שתיגרם לו ולמשפחה, מאמציו לחזור למوطב ועבורי הפלילי או העדר עבר פלילי. אולם, אין בכך כדי לגרוע מהצדין האנדויידואלי שהענין המחוקק לשלב עיצוב המתחם שבא לידי ביטוי בהוראה להתחשב בסוג העבירה, בנסיבות מסוימות בהן בוצעה. כגון, תכנון מוקדם, נזק בכח ובפועל, מידת האכזריות כלפי הקורבן ועוד וכן תוך התייחסות למידת האשם של הנאשם המסייעים, כגון: הסיבה שהובילו לביצוע את העבירה, חלקו היחסיבי בעת ביצוע העבירה, יכולתו להימנע מביצוע המעשה, מצוקתו הנפשית עקב התעללות הקורבן ועוד. החוק לא מגדיר את הקפו הרצוי של מתחם העונש, אך מתחם רחב מדי שיש בו להכיל שלל מעשים ונסיבות, באופן שכל תוכאה עונשית תיתפס בו, איננו מתחם ראוי, שכן יrokן מתוכן את תכלית החוק. מאידך, קיימת מגמה המתנגדת למתחם צר מדי. לדעתה, רוחב המתחם שיקבע תלוי במורכבות העבירה, מידת השונות שבנסיבות ביצוע, כך שיכל שהנסיבות הרלכנטיות משליכות על חומרת המעשה, המתחם יעצב באופן מדויק ופרטני יותר. יש ליתן הדעת לעובדה שככל שכך נקבע מתחם צר יותר, כך יוענק משקל נמוך יותר לניסיבות שלא קשורות לביצוע העבירה, שהן ברובן נסיבות המקילות עם הנאשם ולהפוך, ככל שנקבע מתחם רחב יותר, כך תהיה לניסיבות אלה השפעה גדולה יותר על קביעת העונש. כמו כן, צינה שאין לטעות בין המתחם העוני הולם לטוויה העונשה הנהוג. מתחם העונש ההולם מגלה הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, ומדיניות העונשה הנהוג היא רק אחד מהם, כשטווח העונשה הנהוג מהוות נתון אימפרি-עובדתי, המורכב מעונשים מקובלים וכך, היזהוי של המתחם ההולם עם טווח עונשה מקובל הוא שגוי, שכן לא ניתן להכניס שיקולים שאינם קשורים בביצוע העבירה בתוך קביעת מתחם העונש, שאמור להיות "נכון" משיקולים אלה והרי, רף העונשה בטרם התיקון, לא הבחן בין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה לאלה שאינן קשורות לביצוע העבירה. על כל פנים, מתחם העונש אינו משתמש "تعريف עונשה קבוע" שיש להחיל באופן אוטומטי, אלא לתפיסה הגוזרת מתחם עוני הולם מהנסיבות הספציפיות של האירוע, בהתייחס ליסוד העובדתי והנפשי.

בית-משפט עליון פסק לא אחת על הצורך העונשה במקרי אלימות. כך קבע המשנה לנשיא (כתוארו דאז) מ' חisin (בדימוס) בע"פ 8314/03 רג'אח שיחד בן עוזד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, ניתן ביום 7.6.2005):

"בית-המשפט חייב להעלות את תרומותה ה十二条 במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלים הגוברת והולכת ברחובות ובבטים, ותרומה זו תמצא את ביטוייה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בית-המשפט"

לגוזר על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עליינו למוד את הרחמים שבilibנו כמידה הראوية להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית-המשפט וילך מkickה הארץ ועד קצה. יצא הקול וידעו הכל כי מי שיורשע בעבירות אלימות ישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל ככליה מאחריו סורג וברית. וככל שייעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר".

בעפ"ג מרכז 6178-10-תק-מח, 2009, **מ ב נ' מדינת ישראל**. המערער הורשע לאחר שמיית ראיות בשני אישומים של איומים, היזק לרכוש בזדון ותקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש וכן הפרת הוראה חוקית ונדון ל- 32 חודשים מאסר, שנה מאסר מותנה ופיצוי למתלוונת בסך של 10,000 ₪. בית משפט מחוזי מצא לנכון להתעורר בגין הדין והעמיד המאסר על שנתיים תוך שמצין שכן המדיניות הענישה במקורה של אלימות פיזית ומילולית כלפי בנות זוג היא מדיניות מחמירה של הטלת עונש מאסר בפועל לתקופות לא קצרות, כפי שנ��ט בבית משפט כאמור, אך נראה כי לאור עברו הנקי והעובדה שמדובר במאסר ראשון החמיר במידה המצדיקה התערבות.

ברע"פ 10/795 בעניינו של ג', מדובר בגין דין של מותב זה שהטייל 10 חודשי מאסר בפועל על נאשם שהורשע בתקיפת בת זוגו ואיומים, בכך שיטר לה בפניה ולאחר מכן נטל סכין אותו הצמיד לצווארה ואימס כי הרגה, בהמשך רדף אחריה כשהסכוין בידו תוך שמאים על חייה. הוא שולב בהוסטל טיפול לגברים אלימים אך הפסיק הטיפול, בהמשך לא שיתף פעולה בהליך טופולי ולכן גזרתי דין כאמור והערעור בבית משפט מחוזי נדחה. בית משפט עליון, (כב' השופט רובינשטיין) לא נמצא ליתן רשות ערעור. צוין כי באותו מקרה המתלוונת עצמה ביקשה גם כן להקל בעונשו ובית משפט עליון התייחס לכך שהבאתי בחשבון את דעתה ולמרות שקולו של נפגע עבירה קול חשוב הוא ועל בית משפט להיות כ柔י לדברים, מדובר בשיקול אחד בלבד שעל בית משפט לשקל, על אחת כמה וכמה לכשמדובר בקורבן שתלוותו במבצע העבירה הרבה, ولكن יש חשש אינהרנטי שרצונו מוטה כפי שציינתי בגין דיני).

באשר למתחם העוני הראו לתקוף את בת זוגו ומאים עליה :

בת.פ. 32359-03, בית משפט קריית גת, **מדינת ישראל נ' ש ל**, בגין דין שנייתן על ידי מותב זה, ב- 22.11.12. התייחסתי למתחם העוני הולם עבירות קשות של אלימות כלפי בת זוג, ציינתי כי אלימות כלפי בת זוג שנלוותה לחבלה של ממש, חניקה, שימוש בסכין או קליאת שוא, עונש המאסר אמר להיות אף ארוך יותר, וזאת לתקופה שתנווע בין 10 - 18 חודשים לכל אירוע ולכן, הויאל והוא שלושה אירועים, גזרתי הדין בגין כל אירוע ל- 10 חודשים ובסה"כ ל- 30 חודשים, לאחר שציינתי כי אכן מוצאה עמו הדין בשל גילו הצעיר ובערו הנקי, תוך שאייזני המאסר בעונש מרתקע ממשי ופיצוי של 20,000 ₪ למתלוונת. הוגש על גזר הדין ערעור ובעפ"ג 13-02-6653, מחוזי באר שבע, מיום 29.5.13, הסניגורית טענה כי העונש חמור ואני עומדים ברף הענישה המקובל וכי לא ניתן משקל מספיק לגילו הצעיר ולהעדר הרשעות קודמות. בית המשפט המחוזי ביקש כי יתקבל תסקיר נוספת, בו צוין שהמערער מעוניין בטיפול, בניגוד לתסקיר שהוא מונח בפניו מותב זה, בעת גזרת הדין. למרות זאת, בית המשפט המחוזי ציין כי אין חולק כי העונש לא קל, גם נוכח גילו הצעיר והעובדה שנעדר הרשעות קודמות, אך מעשיו חמורים ביותר והעונש הולם את חומרת המעשים: "על בית המשפט לתרום את תרומותיו, בין היתר, על ידי רף עונשה גבוה, למלחמה באלימות בכלל, ולאלימות בין בני זוג בפרט. במקרים שבפנינו האלימות שידעה המתלוונת מן המערער אינה קשה ביותר; התמנסה לאורך תקופה ארוכה, לאחר שהמתלוונת בבקשת לסייע את הקשר בין המערער, ועל פי תסקיר הקורבן שהוגש לבית משפט השלום הנזק והטרואה שהותירו מעשיו במתלוונת הם רבים". הערעור נדחה.

ע"פ 2037/92 י ב נ' מדינת ישראל, מיום 22.6.92 (לא פורסם) נקבע:

"**בית המשפט מצווה לרש את התופעה של אלימות שבתוככי המשפחה, שנעשית יותר ויותר למכת המדינה, וכן מצווה הוא להגן על הצד המוכה, שלא תמיד כוחו עומד לו להגן על עצמו. הרתעה זו צריכה והינתן לה ביטוי על ידי השחת עונש מסמר מושמעותי, למען ישמעו ויראו, הן מי שהורשע במעשה אלימות והן עברייןים בכך.**"

בברע"פ 1293 א ק **נגד מדינת ישראל** ביום"ש העליון, מדובר בנאשם שהגיע לבית בת זוגו, ממנו חי בפרד, כדי להшиб בתם לרשותו, על-פי הסדרי ראייה, ואימס כי יפגע בה. בגין זאת הורשע, והוטל עליו מאסר בפועל של שנה וכן מאסר מותנה של שנה למשך 3 שנים בגין כל עבירות אלימות כולל איומים, וכן קנס בסך 5000 ₪ והתחייבות בסך 5000 ₪.

על פס"ד זה הוגש ערעור לבי"ש מחוזי שנדחה, וצוין שגם לעניין העונש נשקלו שיקולים ראויים ואף שעברו של הנאשם נקי, מדובר בענישה שאיננה חריגה והוא משקפת מדיניות הענישה כלפי מי שתוקפים את בנות זוגם. לדבריו כב' השופט ג'יבראן כי בנסיבות אלה לא מצא סטייה מנורמת הענישה המקובלת וכי העונש הולם.

העריך החברתי המוגן, הראשון במעלה, לכשמדובר בעבירות אלימות כלפי בת זוג הינו הצורך להגן על שלום הציבור ובעיקר החלים בחברה שאינם יכולים להגן על עצמם.

העונש ההולם מי שמרים יד על חלש ממנה, הנתן לחסדיו, ומעמידו במצב שחש סכנה לחיו הינו ללא ספק מאסר. **ניתן להימנע ממאסר רק אם נסיבות התקיפה ברף התחthon והתקוף לוקח אחריות מלאה על מעשיו, מביע חרטה ומשתלב בהליך טיפול - שיקומי,** שיש בו לצמצם במידה רבה המסוכנות הנשכפת ממנו.

אם אין הנאשם מכיר בנסיבות טיפולית ודוחה לכן כל הצעה טיפולית, יש להחמיר עימיו ואפילו אם מדובר באדם מבוגר שבעת ביצוע העבירה עברו היה נקי,

כאמור, בנסיבות חמורות, כשלוות לאלימות ולאיים, חבילות של ממש, כולל חבלה חמורה, שימוש בסכין, על אחת כמה וכמה שיש להטיל מאסר, לתקופה שבין 10 עד 18 חודשים.

במקרה שבפני כאמור מדובר בעבירות שנעברו ברף התחthon, אך מדובר במסוכנות גבוהה ובמי שמספר התנאים באופן בוטה ואין מבחן שקיימת נזקקות טיפולית ולן, לא אוכל להימנע ממאסר לחלוון כתירת הסינגורייט, אך מайдךGISKA המתחם העונשי הרחב מאוד שהציג התובע, איןנו תואם מקרה זה.

לא מצאתו שהיתה הצדקה לדוחות ביוזמת ביום"ש על מנת לקבל חוות דעת ממוני, שכן העונש הראי הוא מאסר מהחורי סוג ובריח ומחייב כי תקופת המאסר במקרה זה יכולה להיות קצרה ודי יהיה בכך כדי להרטינו יחד עם הרכבים מרתיים נוספים.

בהתיחס במהות העבירה ונסיבותיה ולאחר שיקולת האינטרס הציבורי מול נסיבותו/ה האישיות של הנאשם/ת ובערו/ה,

אני דנה את הנאשם/ת לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל לתקופה של 5 חודשים, בניווי 7 ימים שהיה עצור.
2. אני מטילה על הנאשם/ת 7 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנה/ים וה坦אי הוא שלא ת/יעבור כל עבירה של תקיפה או איום
3. הנאשם/ת/ייחתום על התחייבות בסך 7500 ₪ להימנע מביצוע העבירה/ות בה/ן הורשע במשך 3 שנה/ים מהיום.
אם לא ת/יחתום על התחייבות, ת/יאסר למשך 90 ימים במצטבר.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ד אדר ב תשע"ד, 26/03/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

[פרוטוקול השמטה]

החלטה

לא ניתן לאפשר זאת על פי החוק לאחר מתן גזר הדין.
כמו כן, לא ניתן לחזות דעתם מבעוד מועד, ובכל מקרה ציינתי שלא ישא מאסר בעבודות שירות.

ניתנה והודעה היום כ"ד אדר ב תשע"ד, 26/03/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

עמוד 7

[פרוטוקול הושמטה]

החלטה

הואיל ומדובר בתקופת מאסר קצרה, אין מקום להתנגדות של התביעה.
אולם, לאור העובדה שדבריו מפר תנאי השחרור והוא כבר נמצא בקשר עם המטלוננט, בשל המסתכנות הגבוהה,
אעכט תחילת נשיאתו במאסר בלבד בתנאים כדלקמן :

1. התנאים המגבילים יעדמו על כנם ואם ימשיך להפר התנאים, יעצר.
2. ההפקדה בזמן בסך של 2000 ₪ שכבר הפקיד, יעדמו להבטיח התיצבותו לנשיאת במאסר ו/או לדין בבית משפט מחוזי .
3. הערבויות העצמיות הצד ג' שכבר ניתנו, יעדמו אף הם להבטיח תנאים אלו, ואין צורך בערבויות נוספות.
4. עיקוב יציאה מהארץ. אם בידו דרכון, עליו להפקידיו במצוות בית המשפט ואם אין לו, עליו להמציא ראייה לכך.

אם יעמוד בתנאים אלה, העיקוב יהיה למשך 45 יום בלבד, אלא אם תצא החלטה האמריקה מועד זה על ידי בית משפט מחוזי.

ניתנה והודעה היום כ"ד אדר ב תשע"ד, 26/03/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

צו

הescoן תושמד.

ניתנה והודעה היום כ"ד אדר ב תשע"ד, 26/03/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לבייא, שופטת בכירה